

MGR OLGA POPOWA

OSOBLIWOŚCI NAUCZANIA JĘZYKA POLSKIEGO OSÓB WSCHODNIOŚLAWIAŃSKOJĘZYCZNYCH ORAZ TURKIJSKOJĘZYCZNYCH

Język polski staje się coraz bardziej popularny nie tylko wśród Słowian wschodnich, czyli Ukraińców, Białorusinów oraz Rosjan, co wynika ze wspólnych granic, a także atrakcyjności pracy lub studiów w Polsce ze względu na wyższy poziom życia, jak też członkostwo Polski w Unii Europejskiej, lecz także wśród mieszkańców krajów turkijskojęzycznych, takich jak Turcja, Azerbejdżan, Uzbekistan, Tadżykistan i tp. Na uczelniach coraz częściej można spotkać studentów z Turcji, którzy przyjeżdżają do Polski po prestiżowe i atrakcyjne cenowo wykształcenie. Taki wybór odpowiednio związany jest z niezbędną nauką języka polskiego dla grup obcokrajowców z różnych rodzin językowych.

Celem badań jest analiza porównawcza najczęstszych typów błędów popełnianych przez osoby wschodniosłowiańskojęzyczne oraz turkijskojęzyczne uczące się języka polskiego jako obcego. Autorka na podstawie wyników badań ankietowych (ćwiczenia gramatyczne) i audialnych, które w latach 2020–2021 przeprowadziła w grupach studentów wschodniosłowiańskich (Ukraińcy i Rosjanie) oraz turkijskojęzycznych (mieszkańcy Turcji, Azerbejdżanu, Kazachstanu, Tadżykistanu i Uzbekistanu), wskazuje i omawia zagadnienia, które sprawiają największą trudność podczas nauki języka polskiego uczniom pochodzącym z różnych rodzin językowych.

(DOKTORANTKA JEST WIELOLETNIM NAUCZYCIELEM JĘZYKA POLSKIEGO JAKO OBCEGO, OBECNIE PROWADZI KURSY JĘZYKOWE W AKADEMII FINANSÓW I BIZNESU VISTULA ORAZ W INSTYTUCIE KSZTAŁCENIA OBCOKRAJOWCÓW IKO).

Dzięki równoległej styczności z kursantami wschodniosłowiańskimi, których pierwszym językiem jest język z grupy sławiańskiej (do której należy również język polski), oraz z kursantami niesłowiańskimi, od urodzenia posługującymi się językiem o całkiem odmiennych cechach morfologicznych i składniowych, autorka dostrzegła, że studenci z obu grup kursowych mają trudności w rozwiązywaniu innych typów zadań.

Osobom turkijskojęzycznym największy kłopot sprawia polska morfologia i składnia (zwłaszcza szyk zdania) i wymowa polskich głosek, z kolei w wypadku Ukraińców i Rosjan negatywny wpływ na naukę języka polskiego ma interferencja językowa, która utrudnia uczącym się m.in. opanowanie zasad odmiany, biernika, celownika, dopełniacza rodzaju męskoosobowego, polskich liczebników.

W zakończeniu autorka przedstawia konkretne wskazówki metodyczne z zakresu glottodydaktyki, które pozwoliły jej zwiększyć efektywność procesu nauczania studentów pochodzących z różnych rodzin językowych.

